

General | | Actualitzat el 19/01/2021 a les 08:36

Per ser un pare corresponsable no n'hi ha prou a voler criar

Els homes comencem a revisar alguns dels nostres privilegis, però a canvi sembla que esperem que tothom ens ho agraeixi

[inici centrareport] Un pare explica al seu compte d'Instagram que quan va néixer la seva filla **estava força atabalat per si ho estava fent bé**. Dubtava de cada una de les decisions que prenia. I per això un dia, veient un partit de futbol amb un amic que també acabava de ser pare, li va preguntar: "Devem estar-ho fent bé?". L'amic li va respondre que s'ho preguntava moltes vegades i que sempre es responia que, si s'ho plantejaven, és que ho estaven fent bé.

Aquesta publicació, i d'altres amb reflexions similars, les podeu trobar en els pocs comptes dedicats a la paternitat que volten per les xarxes. Òbviament em falta informació sobre el cas concret i **la criança m'ha fet aprendre que val la pena esforçar-se per no jutjar els altres**. Per això no es tracta d'assenyalar ningú, però si hi ha alguna cosa que grinyola, trobo que val la pena qüestionar-se les reflexions dels homes que pretenem exercir paternitats corresponsables. Sobretot, per poder trobar els camins que ens portin a fer-ho millor.

A Barcelona, tenim la sort de comptar amb el programa d'acompanyament a la transició a la paternitat Canviem-ho, que organitza l'Ajuntament a través del Servei d'Atenció als Homes. Un psicòleg i una llevadora faciliten **un grup no mixt de futurs pares** per tal d'ajudar-los a trobar un camí que satisfaci tothom.

A mi, aquelles sessions em van ser d'allò més útils, però hi havia un concepte que es repetia, imprescindible de defensar per a les mares i que em semblava innecessari per a nosaltres, els homes: **l'autocura**, dedicar-se un temps, estar bé amb un mateix per poder estar millor amb els altres.

La teoria l'entenc, però cuidar-se més a un mateix que als altres no em sembla cap forma nova ni transformadora ni d'habitar la masculinitat ni d'exercir la paternitat (ni tan sols quan aquest cuidar-se implica allargar les hores d'oficina per refugiar-se de la nova realitat a casa). De fet, he vist com **el concepte es convertia en un subterfugi molt efectiu per aquells homes que volien mantenir intactes els seus privilegis** un cop iniciada la criança.

Una hora setmanal per jugar a pàdel, una altra per anar amb moto i desfogar-se, una per anar caminar per la muntanya, per veure el futbol amb els amics? **i tot això en nom de l'autocura, mentre la mare es quedava a casa cuidant el nadó**. "És que ho necessito per estar bé jo i així poder està millor amb l'infant llavors", m'han dit alguns, amb tot el convenciment del món i en una posició passivo agressiva.

La pregunta és si **la mare disposa de les mateixes hores lliures**. Si és que sí, potser és que la família realment ha sabut trobar una fórmula exitosa amb un repartiment igualitari de tasques i d'espais d'intimitat i cal celebrar-ho. Però si la resposta és que ella no ho vol o no ho necessita, cal que saltin totes les alarmes. **Era això la paternitat corresponsable?**

Per mi, la pregunta que es plantejava al principi no tenia una resposta tan vaga. Dubtar de si ho estem fent bé és l'abc de la paternitat i la maternitat, especialment amb la primera criatura. No és, ni de lluny, la garantia de la coresponsabilitat. **Ho és si tothom, a la família, està realment satisfet amb el seu dia a dia**, si les càrregues de feina estan ben repartides i si s'està vetllant perquè ningú no perdi cap dels seus drets. [ficentrareport]
[enquestaregistre]

